

SYLWAN

DWUMIESIĘCZNIK
WYDZIAŁU NAUK ROLNICZYCH i LEŚNYCH P. A. N.
I POLSKIEGO TOWARZYSTWA LEŚNEGO

Rok CIX

Warszawa, lipiec—sierpień 1965

Numer 4

STANISŁAW TYSZKIEWICZ

W trzydziestopięciolecie Instytutu Badawczego Leśnictwa (1930—1965)

35-летие Научно-Исследовательского Института Лесного Хозяйства

On XXXVth anniversary of the Forest Research Institute

Zadaniem Instytutu jest prowadzenie badań i studiów stwarzających podstawy naukowe do wszechstronnego rozwoju gospodarki leśnej w kraju.

Postęp techniczny w gospodarce narodowej zależy ściśle od działalności naukowo-badawczej we wszystkich dziedzinach. W leśnictwie, wobec właściwego mu długiego cyklu produkcyjnego oraz potrzeby oparcia go na wiedzy przyrodniczej, ekonomicznej i technicznej, badania naukowe mają szczególnie duże znaczenie. Wcześniej też niż w innych dziedzinach ujęto w leśnictwie badania naukowe w system organizacyjny łączący je bezpośrednio z produkcją. Nauką nazywamy usystematyzowaną pozytywną wiedzę, a przez usystematyzowanie rozumiemy tu klasyfikację zjawisk, ich wzajemne powiązanie i ustalenie zachodzących między nimi prawidłowości (2).

W dziedzinach pracy, cechujących się niskim bądź opóźnionym rozwojem, występują tendencje raczej do przyswajania znanych już w świecie obcych osiągnięć, niż do podejmowania poszukiwań nowych, własnych rozwiązań. Racjonalna adaptacja obcych wzorów w leśnictwie, wymagająca uwzględnienia swoistych warunków przyrodniczych i ekonomicznych danego kraju, nie jest jednak możliwa bez posiadania własnej kadry naukowej. Postępowi w gospodarce leśnej, zjawiającemu się z reguły po uprzednim skonsumowaniu lub mocnym uszczupleniu naturalnych zasobów leśnych w kraju, towarzyszy rozbudowa doświadczalnictwa, wynikająca z uznania potrzeby oparcia się na badaniach naukowych. Kiedy się bowiem ukazuje „dno w skrzyni” nie budzi już wątpliwości stwierdzenie, że nauka jest stosunkowo najtańszą inwestycją.

Potrzeba prac badawczych w lesie została w Polsce uznana już w 1919 r., kiedy to Główny Zarząd Dóbr Państwowych powołał referat doświadczalnictwa leśnego. W 1924 r. Departament Leśnictwa w Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych utworzył Komisję Doświadczalnictwa Leśnego, opierającą się na współpracy z wyższymi uczelniami. Z subsydiów Departamentu Leśnictwa zainicjowano i wykonano wtedy wiele prac z różnych dziedzin leśnictwa. Przyczyniło się to do poznawania natury polskich lasów i pozwalało uniezależnić się od przymusowego naśladowania obcych wzorów.

Prace podejmowane przez katedry wyższych uczelni leśnych nie mogły jednak zaspokoić licznych potrzeb rozwiązywania zagadnień wysuwanych przez praktykę gospodarowania, nawet tylko w lasach państwowych, stanowiących podówczas trzecią część lasów polskich (4).

W 1930 r. Dyrekcja Naczelna LP powołała więc do życia Zakład Doświadczalny LP, podporządkowany budżetowo Dyrekcji LP w Warszawie lecz merytorycznie samodzielny. Po obsadzeniu stanowisk pracy głównie przez leśników z administracji lasów państwowych, którzy dali się poznać jako specjaliści w różnych działach leśnictwa oraz po okrzepnięciu organizacyjnym Zakładu Doświadczalnego, przekształcono go w 1934 r. w Instytut Badawczy LP, podległy bezpośrednio Dyrekcji Naczelnej LP.

Powstanie Instytutu i jego szybki rozwój, osiągnięty do wybuchu drugiej wojny światowej zawdzięczało leśnictwo polskie przede wszystkim uznaniu przez zwierzchnie władze leśne potrzeby prac badawczych oraz Janowi Hausbrandtowi — pierwszemu dyrektorowi Instytutu, a uprzednio kierownikowi Zakładu Doświadczalnego LP (1).

W 1939 r. Instytut rozporządzał kadrą około 80 pracowników, którzy byli zatrudnieni w 8 oddziałach, odpowiadających dzisiejszym zakładom IBL. Dysponował także dostatnio wyposażonymi pracownikami w dostosowanej do jego potrzeb części nowego gmachu w Warszawie przy ul. Wawelskiej 52/54. We wrześniu 1939 r. Instytut został zlikwidowany przez najeźdźców. Część jego pracowników poległa bądź została wtrącona do obozów, reszta rozproszona w kraju i poza jego granicami.

W listopadzie 1944 r. Dyrekcja Naczelna LP, działająca w Lublinie przy Polskim Komitecie Wyzwolenia Narodowego restytuowała instytut pod nazwą Instytutu Badawczego Leśnictwa. Ma on odtąd służyć całości lasów polskich, niezbędnych narodowi jak powietrze i woda. Zagospodarowanie lasów musi zabezpieczać, w oparciu o badania naukowe, teraźniejsze i przyszłe potrzeby całej gospodarki narodowej. Główna przeszkoda w realizowaniu takiego gospodarstwa, którą w ustroju kapitalistycznym były egoistyczne cele prywatnej własności leśnej, została usunięta.

Uprzywilejowane stanowisko dla oświaty i nauki, zagwarantowane w planowej gospodarce kraju, otwiera przed Instytutem szerokie horyzonty, stawia przed nim wielkie zadania. Porównując osiągnięcia leśnictwa, a w nich i wyniki pracy IBL, z osiągnięciami w innych dziedzinach gospodarki i nauki można mieć wątpliwości czy zajęliśmy już, należną leśnictwu, pozycję odpowiednią do wkładu, jaki lasy wniosły i wnoszą do odbudowy i rozbudowy gospodarstwa narodowego.

Wznowiona na wiosnę 1945 r. działalność Instytutu była kierowana początkowo z Łodzi, później z Krakowa aż do końca 1947 r. Dopiero w końcu 1946 r. powstaje możliwość umieszczenia większości zakładów w odbudowanej po zniszczeniach wojennych dawnej siedzibie Instytutu w stolicy¹.

Po pokonaniu trudności pierwszych lat powojennych, w 1948 r. kierownictwo Instytutu mieści się już w Warszawie, istniejąca wtedy liczba 12 zakładów zostaje

powiększona do 22, zgrupowanych w 7 działach. Rozbudowano działającą od 1945 r. filię IBL w Białowieży, druga filia utrzymuje się w Krakowie; uruchomiono stacje terenowe w Wałczu, Łudwikowie, Klosnowie.

W 1952 r. pięć zakładów z personelem i wyposażeniem odchodzi do nowoutworzonego Instytutu Technologii Drewna w Poznaniu, Stacja Gospodarstwa Jeziorowego do Instytutu Rybactwa, a uprzednio jeszcze (1950) funkcje Zakładu Wydawniczego IBL przejmuje PWRiL.

W 1956 r. oddano do użytku nowy gmach Instytutu (w Warszawie, przy ul. Wery Kostrzewy 3), a w latach następnych potrzeby życia prowadzą do powstania nowych zakładów istniejących obecnie w liczbie 20.

Powstanie Polskiej Akademii Nauk (1952) oraz rozwijająca się międzynarodowa współpraca (RWPG, JUFRO) przysparzają Instytutowi jako całości, lub jego pracownikom indywidualnie, wiele zobowiązań i dodatkowych funkcji. IBL jest instytutem resortowym lecz jednocześnie także jest jedynym w kraju, działającym w dziedzinie nauk przyrodniczych, instytutem leśnictwa. Stąd wynika jego poważna rola nie tylko w zakresie badań stosowanych lecz i podstawowych.

W Instytucie jest zatrudniona trzecia część ogólnej liczby samodzielnych pracowników naukowych leśnictwa w kraju, lecz ich udział w koordynacji badań krajowych i międzynarodowych, we współpracy z zagranicą, wymianie materiałów badawczych i doświadczeń, jak również w pracach Komitetu Nauk Leśnych PAN, jest co najmniej dwukrotnie większy w stosunku do ich liczebności. Trzeba szczególnego wysiłku i starań, aby korzyści płynące z szerokiego współdziałania z dziesiątkami instytucji spoza resortu nie były opłacane kosztem osłabienia wkładu na rzecz gospodarstwa leśnego i, aby nie przysłaniały głównego zadania instytutu resortowego. Łączenie w jednym ręku dwu czy więcej stanowisk, zrozumiałe w pierwszych latach powojennych, stało się obecnie zjawiskiem wyjątkowym i stopniowo jest likwidowane.

Nie jest tu możliwe przedstawienie, choćby w dużym skrócie, całego dorobku Instytutu z należnym uwzględnieniem kierunków i pól jego działania bądź omówienie działalności wszystkich zakładów. Przedsięwzięcie oceny działalności wymagałoby przede wszystkim ustalenia odpowiednich kryteriów tej oceny, liczby bowiem opublikowanych prac, wykonanych dokumentacji, czy uzyskanych stopni doktorskich nie mogą być uznane za właściwy miernik. Słuszniejsze, choć nieporównanie trudniejsze wydaje się określenie w jakim stopniu potrafiono zaspokoić aktualne potrzeby życia reprezentowanego przez gospodarstwo leśne kraju oraz w jakim stopniu zdołano odrobić opóźnienia w stanie naszej nauki leśnictwa, które w porównaniu z innymi krajami cechowały nas w chwili startu do pracy w Polsce Ludowej.

Potrzeba skierowania prac Instytutu ku pożytkowi resortu leśnictwa nie wymaga uzasadnienia, wydaje się jednak pożyteczne przytoczyć tu wypowiedź Stanisława Staszica:

„Umiejętności dopotąd są jeszcze próżnym wynalazkiem, może czczym tylko rozumu wywodem albo próżniactwa zabawą, dopokąd nie są zastosowane do użytku narodów. I uczeni potąd nie odpowiadają swemu powołaniu — dopokąd w ich naukach, w ich umiejętnościach rządy nie znajdują — podług potrzeby — rady i pomocy, dopokąd ich umiejętność nie nadaje fabrykom i rękodzielnym oświecenia, ułatwienia, kierunku postępu”.

¹ Pierwszą czynną placówką IBL — od listopada 1944 r. w nadl. Drewnica, a od 1 grudnia 1945 r. w swym lokalu w Warszawie — była Stacja Oceny Nasion.

Przy ocenie dorobku IBL trzeba, poza określeniem stopnia zaspokojenia istniejących potrzeb, uwzględnić niezależne od niego warunki, środki, czas i liczbę pracowników jakimi dysponował. Analiza poszczególnych prac mogłaby, zapewne, wykazać, że dobrze przemyślana i wytrwała działalność małej grupy osób lub nawet jednostek, prowadzić może do wartościowych osiągnięć, podczas gdy gdzie indziej lata całe trwają prace przygotowawcze do właściwej działalności i zużywa się posiadany potencjał na opracowywanie tematów w swej istocie peryferyjnych.

Podstawowym warunkiem działalności wszystkich instytutów badawczych jest zapewnienie im należytej, własnej bazy doświadczalnej. Placówki badawcze, według autorytatywnej wypowiedzi przewodniczącego Komitetu do Spraw Nauki i Techniki Eugeniusza Szypa, pozbawione zaplecza produkcyjno-doświadczalnego, prowadzą żywot rachityczny i nie mogą liczyć na rzeczywiste osiągnięcia (3). Pod tym względem można zanotować ostatnio dwa fakty wydatnie wzmacniające pozycję Instytutu — utworzenie nadleśnictw doświadczalnych w Bliżynie i Kozienicach oraz wyłączenie z normalnego użytkowania 597 drzewostanów siedmiu głównych gatunków drzew. Nadleśnictwa doświadczalne stwarzają bazę dla prac wdrażania nowej techniki; natomiast metodycznie wybrane drzewostany nasienne o łącznej powierzchni 4300 ha, rozmieszczone we wszystkich krainach przyrodniczolesnych, stanowią bezcenny obiekt do badań przyrodniczych.

Wykorzystanie tych nowych możliwości kompleksowo ujmowanej pracy w doświadczalnictwie leśnym i związane się przez to z żywotną problematyką gospodarstwa leśnego — podniesieniem jego produktywności — stanowi najbliższe zadanie Instytutu. Będzie ono także sprawdzianem dojrzałości wewnątrzinstytutowej organizacji. Ważna bowiem jest międzynarodowa koordynacja badań i koordynacja działania różnych instytucji w kraju, jeżeli jednak nie osiągnie się wewnętrznej spójności działania pomiędzy poszczególnymi zakładami w Instytucie, to jego rola na szerszej arenie będzie ograniczona.

Trzeba wymienić następujące, najbardziej zaawansowane prace IBL, należące do podstawowego jego kierunku, mianowicie wzmaganie produktywności lasu przez dobór i doskonalenie obiektów uprawy oraz zagospodarowanie środowiska przyrodniczego.

● Badania nad ekologicznymi podstawami typologii leśnej, hodowli i ochrony lasu; wypracowano w nich klimatologiczne podstawy regionalizacji leśnej kraju i dokonano znacznego wkładu do rozwoju nauki o lesie; opracowano metodologię nowej dyscypliny — ekoklimatologii leśnej i poszerzono teoretyczne podstawy typologii leśnej w Polsce.

● Badania gleboznawcze, które przyczyniły się do opracowania metod podniesienia produktywności ubogich gruntów leśnych i rekultywowania gleb zdegradowanych jak również opracowanie metod przekształcenia różnej kategorii nieużytków na produkcyjne tereny leśne, badania z zakresu klasyfikacji gleb leśnych oraz ocenę jakości gleb typowanych pod plantacje topolowe.

● Badania nad regulowaniem stosunków wodnych na obszarach leśnych, oryginalną metodę określania zależności przepływu w rzekach nizinnych od stopnia rozwoju roślinności wodnej oraz badania nad wpływem powierzchniowego rozmnieszczenia lasów i stopnia lesistości na kształtowanie się składników bilansu wodnego.

● Opracowanie typologicznej klasyfikacji siedliska dla potrzeb urządzania lasu, otwierające ważny etap w rozwoju typologii leśnej w kraju, a mianowicie praktycznego jej zastosowania.

● Badania nad zmiennością głównych gatunków drzew leśnych i wyróżnieniem ich ekotypów; rozwijanie selekcji populacyjnej, uwzględniającej genetyczną strukturę

lasu oraz selekcji indywidualnej w odniesieniu do drzew szybkorosnących, mnożonych wegetatywnie.

● Badania nad normalizacją materiału sadzonkowego, planowaniem hodowlanym, przebudową drzewostanów, zastosowaniem różnych rębni, wykorzystaniem samosiewnego odnowienia lasu, zakładaniem upraw, przedplonów, podszytów i podgonów oraz sprawdzaniem użyteczności narzędzi stosowanych w hodowli lasu; opracowanie selekcyjnej metody cięć pielęgnacyjnych, przyjętej w pgl.

● Badania nad zalesianiem nieużytków i zapobieganiem degradacji drzewostanów i gruntów leśnych, które doprowadziły do przyrodniczego rozpoznawania i wypracowania sposobów przygotowania i uprawy gleby, jak łubinowanie, zwalczanie chwastów, zastosowanie własnej konstrukcji pługa o przesiewnym korpusie, wreszcie do określenia zabiegów agromelioracyjnych przy ustalaniu i zasilaniu wydm śródłądowych.

● Badania z dziedziny ochrony lasu przed gradacjami owadów, które doprowadziły do opracowania metody dezynsekcji gleby i zlikwidowania problemu chrabąszcza, opracowania metody dezynsekcji surowca na składnicach i w lesie, do rozwiązania trudnego problemu osni gwiaździstej, skutecznego przeciwdziałania skośnikowi i zwójkom, do ustalenia metod ochrony plantacji topoli i wierzby oraz wprowadzenia biopreparatów do ochrony lasu.

● Badania nad biologią i sposobami zwalczania grzybów powodujących tzw. epifitozy, jak opieńka, osutka, grzyby zgorzelowe, *Dothichiza*, *Valsa sordida*, *Pollaccia* i wiele innych.

● Badania nad metodami ochrony lasu przed zwierzyną i ustalenie pojemności łowisk leśnych.

● Badania nad rozpoznawaniem, rozbudową i racjonalnym wykorzystaniem baz surowcowych leśnych surowców roślinnych — kory garbarskiej i innych surowców garbnikodajnych, igliwia, surowców olejkodajnych, gutaperkodajnych i innych technicznych oraz leśnych owoców jadalnych i ziół leczniczych.

W drugim podstawowym kierunku działalności Instytutu — dążeniu do osiągnięcia optymalnych wyników gospodarstwa leśnego na drodze doskonalenia organizacji i techniki — wymienić trzeba następujące prace, jako najdalej posunięte.

● Badania nad sposobami przejawiania się w gospodarstwie leśnym praw ekonomicznych i ustalenie w oparciu o te prawa celów i dróg rozwojowych gospodarstwa leśnego; badania te wniosły ważki wkład do teorii ekonomiki leśnej w kraju, zwłaszcza w pracach dotyczących wartości i oceny produkcji leśnej, teoretycznych podstaw urządzania lasu, zasad i metod szacowania lasów i gruntów leśnych oraz rejonizacji ekonomiczno-leśnej.

● Prace badawcze nad sposobami inwentaryzacji zasobów leśnych i ich przyrostów; prace te doprowadziły do własnej metody pomiaru wprowadzonej do „Instrukcji urządzania lasu”, do wykorzystywania zdjęć lotniczych, do zainicjowania nowej u nas metody urządzania lasu zagospodarowanego sposobem przerębowo-zrębowym i określenia właściwej dla tego sposobu metody regulacji rozmiaru użytkowania i projektowania ładu przestrzennego.

● Badania nad określaniem miąższości i elementów przyrostu drzew i drzewostanów, mające bezpośrednie znaczenie dla gospodarki narodowej, które wyraziły się w ocenie dawnych bądź opracowaniu nowych sposobów pomiaru drzew jak również w budowie dla głównych gatunków drzew leśnych tablic miąższości i zbieżności strzał, tablic sortymentowych oraz w ustaleniu współczynników zamiennych dla miary przestrzennej na masę litą.

● Badania kompleksowe nad uprawą topoli i wierzby drzewiastej prowadzone w skali półgospodarczej, które są zarazem wdrażaniem poprawnych metod zakładania i pielęgnowania plantacji; badania te, szczególnie udatne w mobilizowaniu do współpracy organów pgl, rozbudowują jednocześnie nową bazę surowcową dla przemysłu celulozowego.

● Badania nad problemem zadrzewiania kraju i dokonane już pionierskie opracowanie wytycznych i normatywów dla akcji prowadzonej pod patronatem Frontu Jedności Narodu, w której resortem wiodącym jest resort leśnictwa.

● Badania nad organizacją i techniką pozyskiwania drewna, nad wpływem czynników towarzyszących pracy na jej przebieg, wydajność i oszczędność drewna, nad postępem w dziedzinie narzędziarstwa i bezpieczeństwa pracy; badania te przyniosły wiele rozwiązań bezpośrednio wykorzystanych przez praktykę leśną a jednocześnie wniosły wkład do nauki użytkowania lasu, pojmowanego jako ważne ogniwo zamkniętego cyklu prac w lesie zagospodarowanym.

● Badania nad jakością składu i własnościami fizycznymi krajowych żywic naturalnych, nad intensyfikacją wycieków żywicy oraz doskonaleniem techniki żywicowania.

● Badania nad organizacją i mechanizacją transportu lądowego i wodnego, sprzętem transportowym oraz planowaniem i budową dróg zrywkowych i wywozowych; mimo uciążliwych trudności, wynikających z braku warunków — odpowiedniej bazy i wyposażenia — badania przyczyniły się do postępu w tej dziedzinie gospodarstwa.

● Prace badawcze nad rozwijaniem leśnej produkcji ubocznej w ramach prawidłowej gospodarki leśnej, które doprowadziły do oryginalnej koncepcji — polskiego modelu leśnej produkcji ubocznej.

● Badania nad mechanizacją prac w zakresie leśnictwa, opracowanie założeń generalnych, wymagań techniczno-leśnych w procesach technologicznych stanowiących podstawę do projektowania nowych maszyn produkowanych w kraju bądź oceny maszyn importowanych.

● Badania nad wykorzystaniem hemiceluloz drewna do produkcji alkoholu etylowego i drożdży paszowych.

We wszystkich pracach badawczych i organizacyjnych Instytutu, służących gospodarstwu leśnemu i wytyczających nowe jego drogi, współdziała pośrednio i wydatnie je wspomaga dział dokumentacji i informacji naukowo-technicznej. Przez prowadzenie największego w kraju księgozbioru leśnego, śledzenie w piśmiennictwie światowym postępu technicznego i osiągnięć naukowych leśnictwa jak również przez opracowanie polskiego piśmiennictwa leśnego (1945—1960) dokonano w tej dziedzinie wkładu, bez którego nie do pomyślenia byłaby prawidłowa działalność Instytutu.

Nie pełny byłby obraz pracy Instytutu, gdyby nie uwzględnić jego rozległych świadczeń na rzecz resortu w postaci działalności usługowej, pochłaniającej przecież około 40% ogólnej jego sprawności pracowniczej. Znaczna część tych usług to zadania nietypowe, które nie mogą być zlecone placówkom usługowym, działającym według powszechnie przyjętej metodyki i ustalonych schematów lecz wymagające bezpośredniego zaangażowania się pracowników nauki.

Dokonując przeglądu dorobku Instytutu warto spojrzeć w przyszłość i zdać sobie sprawę; czy dotychczasowa jego rola w resorcie nie powinna ulec zmianie i co mogłoby zapewnić większą efektywność jego działania.

Socjalizm stwarza niezwykle pomyślne warunki rozwoju metod naukowych we wszystkich rodzajach działalności społecznej i gospodarczej. Zgodnie z marksowską tezą produkcja staje się swego rodzaju nauką eksperymentalną, technologicznym za-

stosowaniem nauki. Stopniowa przemiana nauki w bezpośrednią siłę wytwórczą wymaga wytworzenia warunków sprzyjających zarówno przenikaniu nauki do produkcji jak i wykorzystaniu doświadczenia produkcyjnego dla potrzeb rozwoju nauki (3).

Celem pracy IBL i przedmiotem stałego zainteresowania musi być oddziaływanie wyników prac badawczych na przebieg produkcji. Nie byłoby słuszne, a nawet i możliwe, obciążanie Instytutu szeroko zakrojonymi pracami wdrożeniowymi lub zlecanie mu prac o charakterze wąsko-usługowym. Trzeba by usunąć odczuwany dotychczas brak wystarczającej liczby resortowych placówek usługowych, które, przejmując doświadczenie pracowników naukowych i konsultując się z nimi, zajmowałyby się wyłącznie pracami wdrożeniowymi bądź usługowymi.

Instytuty naukowo-badawcze powinny reprezentować wiedzę o całości rozwoju nauki i techniki w zakresie interesującym resort, powinny być przygotowane do spełniania wiodącej roli w określaniu i opracowywaniu kierunków długofalowego rozwoju gospodarstwa i techniki. Wymaga to od pracowników Instytutu nieustannego pogłębiania swych wiadomości teoretycznych, ale jednocześnie pełnego rozeznania aktualnego stanu i potrzeb gospodarstwa. Oddalenie się od problematyki nurtującej resort spychałoby instytut resortowy na boczny, ślepy tor, prowadziłoby go do uwiądnięcia.

Naukowe kierowanie produkcją będzie wymagało coraz większej liczby pracowników nauki zatrudnionych bezpośrednio w produkcji i traktujących proces wytwórczy jako technologiczne zastosowanie nauki, jako eksperyment badawczy (3). Dobrze przygotowanie pracownika naukowego do tej roli w leśnictwie może dać dłuższy, kilkunastoletni staż i zdobycie stopni naukowych w Instytucie. Stopnie te nie są bowiem celem, lecz mają służyć do osiągnięcia celu, którym jest rozwój nauki i gruntowanie postępu w leśnictwie.

Powinno się dążyć do tego, żeby na pozainstytutowe placówki badawcze, które będą powstawały w resorcie, pierwsi i najlepiej przygotowani kandydaci wychodzili z załogi IBL. Przyczyniłoby się to do zadzierzgnięcia ściślejszych powiązań Instytutu z produkcją, otwierając jednocześnie drogę napływowi młodzieży, której obecnie odczuwa się dotkliwy brak w Instytucie. Określenie „młodzież” rozumieć tu bowiem trzeba jako odnoszące się do dwudziestokilkuletnich młodzieńców, którzy mają poza sobą studia na uczelni i kilkuletni staż terenowy.

Mimo pewnych niedostatków w dotychczasowej pracy Instytutu trzeba stwierdzić, że przejawia się w niej wyraźny chociaż powolny postęp. Rozwinięcie, a zwłaszcza niezbędne pogłębienie działalności Instytutu zdaje się mieć korzystne perspektywy. Wymaga jednak skierowania szczególnej troski na wychowanie młodej kadry pracowników naukowych oraz zapewnienia Instytutowi środków materialnych, odpowiadających znaczeniu stawianych przed nim zadań.

LITERATURA

1. Hausbrandt J. — Zadania i organizacja Zakładu Doświadczalnego Lasów Państwowych. Prace I Polskiego Naukowego Zjazdu Leśniczego — 1933, Poznań 1935.
2. Herczyński R. — O związku między naukami podstawowymi a stosowanymi. „Nowe Drogi”, nr 5, 1963.
3. Szyr E. — Działalność naukowo-badawcza a postęp techniczny w gospodarce narodowej. „Nowe Drogi”, nr 5, 1963.
4. Tyszkiewicz S. — Kilka myśli o doświadczalnictwie leśnym. „Las Polski”, nr 9 1929.

Praca wpłynęła do Komitetu Redakcyjnego 5 czerwca 1965 r.

Краткое содержание

Научно-Исследовательский Институт Лесного Хозяйства, как один из первых в стране, положил начало своей исследовательской деятельности, опираясь на проблематику установленной прежде всего, хотя не исключительно, с точки зрения практики-хозяйства.

Основанный в 1930 году Институт с успехом предпринял работы в широком масштабе от начала своего существования. Совсем разрушенный гитлеровскими захватчиками в 1939 г. был восстановлен властью Польской Народной Республики уже в ноябре 1944 г.

В статье обсуждены вкратце настоящее состояние Института, характер его работ и перечислена тематика наиболее авансированных исследований.

Перспективы деятельности Института намечены не только в основных исследованиях, предназначенных определению и разработке перспективного развития лесного хозяйства. Они видимы тоже в том, что управление производством будет требовать все большего количества научных сотрудников работающих непосредственно в производстве. Доброкачественное приготовление научного работника к этой роли возможно на основе более продолжительного стажа и приобретения в Институте научных степеней.

Summary

The Forest Research Institute had, as one of first in the country, started its research activities in problems, which were determined first of all, although not exclusively, from the standpoint of management practice.

Established in 1930 it had undertook a broad scope of works from first years of its existence. Completely destroyed by nazi invader in 1939 it was reintegrated by authorities of Polish People's Republic already in November of 1944.

Present status of the Institute, character of its activities were described briefly in this article and subjects of most advanced studies were mentioned.

Perspectives of Intitute's activity are seen not only in fundamental research aiming at the determination and preparation of long-termed development of forest management. They are seen also in fact, that the management of production will require ever growing number of scientific workers employed directly in production. Longer, several years lasting training and scientific degree acquisition in the Institute may present a substancial preparation of scientific worker for this job.